

ter, altsaa er den Grund, som ellers taler for ikke at beskatte de mindre Indtægter, ikke tilstede i Kommunerne. Jeg har derfor foreslaaet at kunne tage alle selv mindre Indtægter med. Jeg tror tilmed, at det kan være ganske rigtigt, at Folk paa den Maade faae at føle, at de ere Borgere ved at yde Skat, ikke blot i Form af indirekte Skatter, som de ikke mærke, men ogsaa i Form af direkte Skatter. Hvis de Herrer maatte finde, at det er dristigt af mig, at jeg har antydet Overenskomst med fremmede Magter svarende til Forholdet mellem Kommunerne, saa vil jeg dog sige, at der i det Mindste er et Sted, og jeg er tilbøjelig til at tro, at der er flere, hvor man har en saadan, selvfølgelig efter Grundlæggningen i og for sig aldeles rigtig og forstandig Overenskomst om de direkte Skatter mellem Staterne. Jeg skal ikke lægge nogen Vægt paa det Forslag, jeg har stillet med Hensyn til Udgifterne ved Skatten, jeg er meget uhyndig om den hensigtsmæssigste Maade, hvorpaa disse Udgifter, Lønninger, Embedsnedlæggelser m. M., skulle bestemmes. Jeg har troet, at det var rigtig ved Kommunerne at sætte Betalingen procentvis, at Formændene i Kommissionerne fik fast Honorar, men at derimod de andre Kommissionsmedlemmer fik Dagpenge og Rejseomkostninger. Jeg har troet, at det ved den Medhjælp, som de vistnok behøve, ikke vilde være rigtig at sætte Betalingen procentvis, fordi Kommissionens Medhjælp ikke burde have nogen Interesse af, at Skatteansættelsen blev stor. Jeg tror, at naar man paa rette Maade vil sammenligne den her foreslaaede Udgift ved Skatten med Udgifterne ved en hvilken som helst anden Afgift, saa vil man finde, at Udgiften her er ansat meget lille, men det er et gammelt bekendt Orne, jeg ikke skal dvæle ved.

Jeg skal endnu med et Par Ord tillade mig at omtale de Skatter, jeg har foreslaaet ophævede. Der er 3 Klasser, jeg her har foreslaaet at stryge, og det er det, jeg finder at være, det Bedste ved Lovforslaget; jeg er aldrig for at indføre Skatter; men at ophæve Skatter forekommer mig meget tiltalende. Jeg har foreslaaet ophævet 3 Klasser af Skatter, den første, som navnlig tynger paa Omsætningen, især af faste Eiendomme men i Øvrigt paa Omsætning af meget forskellig Natur, er Stempelpapirafgiften. Jeg veed, at enkelte Medlemmer ere af anden Mening med Hensyn til den Afgift, der nylig er indført paa udenlandske Papirer; men de Herrer have før hørt min Dom derom. Dernæst har jeg foreslaaet Ophævelsen af Salvprocentafgiften, af Hinglæsningsgebyrer og Gebyrer for Førelse af Pantebøgerne, fort sagt flere betydelige Afgifter, der navnlig ere knyttede til Omsætningen af faste Eiendomme. Disse Skatter ere skadelige og uretfærdige; thi de hoile ikke paa nogen som helst Skatteone. Man kan ikke sige, at de Folk, som rammes paa denne Maade, netop have Skatteevne; det er hverken

rigtigt eller hensigtsmæssigt at beskatte Folks Driftighed og Virksomhed, men disse Afgifter er ganske simpelt en Skat derpaa. Undertiden kan det være paa noget Andet, Skatten lægges; undertiden er det ikke Kjøberens af en Eiendom eller den, der foretager en Forandring, fordi han finder det hensigtsmæssigt, som rammes af Skatten, undertiden er det den, der er nødt til at sælge, som maa betale Omkostningerne, fordi det er ham mest om at gjøre at faae Handelen afluttet, men som altsaa har mindst Gode til at betale, og det er næsten det Allerforfæsteligste. Der er ingen som helst fornuftig Grund for disse Skatter uden den, at de bestaa. Men dernæst hvormegen Uærlighed og Besværighed forarsage disse Skatter ikke, hvormange Skridt skal man ikke gaa for at kjøbe et elendig Stykke Stempelpapir til 8 p., man kan ikke give en simpel Fuldmagt til en Anden uden at bruge Stempelpapir, naar man ikke vil rikkere Ubehageligheder, og jeg kunde nævne Hundreder af lignende Exempler. Jeg indrømmer, at der er en Stempelafgift, jeg med Fornøielse skal lade bestaa, hvis Noget vil stille Forslag derom, og jeg burde maaske selv have optaget en Bestemmelse i Loven derom, det er Stempelafgiften paa Lotterisedler. Det kan være forstandigt og rigtigt at beholde disse 100,000 Rdl., det er egentlig en Forøgelse af vore Lotteriindtægter, og ikke en Del af den almindelige Stempelafgift. Hvormange Former for vort hele Omsætningsliv blive ikke uheldige ved denne Afgift? Jeg vil ikke tale om al den Opfordring, der er til at have mundtlige Kontrakter eller ingen Kontrakter i Stedet for skriftlige, men jeg kunde nævne det ene Exempel efter det andet paa, hvorledes den hensigtsmæssigste Ordning af vore Omsætningsforhold, af vore Pengeforhold i Landet bliver forhindret ved Stempelafgiften. De Herrer ville f. Ex. blive forbaufede, hvis De ville rejse over til Sverrig og se, hvorledes alle Folk der gaa med en Anvisningsbog i Lommen uden at have rede Penge hos sig. I de engelske Kolonier stjæles der aldrig, hvor kan det være? Det er, fordi Folk ingen Penge have i Lommen ovre i Ny Zealand og Australien. (Vil Le: Man spiser Folk.) (Munterhed.) Ja, det kan sse af andre Grunde, men man slaar ikke Folk ihjel der for at tage deres Penge. Nu vil den ærede Minister maaske sige mig, at Anvisninger ere stempelfrie. Ja, det ere de tildels; men de fleste Pengeinstitutter, vi have her i Landet, ere Sparekasser, og de kunne have Sparekassebøger, men ingen Anvisninger. De kunne sjældent just paatage sig at udbetale paa Anfordring, og saa maa man ikke anvise uden Stempel. De fleste Pengeinstitutter, vi have, ere saaledes forhindrede i at bruge Anvisningens Form, der bruges i andre Lande, og som betragtes som et overordentlig Gode af Befolkningen, hvor man er vant dertil. Det er nu eet Exempel; jeg kunde gjerne nævne hundrede Exempler, hvor